

ὁποῖαν μαζεύονται οἱ ἄλλοι παῖται καὶ λαμβάνει ἕκαστος τὸ ὄνομα ἑνὸς χρώματος. Κατόπιν πλησιάζει ὁ εἰς τῶν ἀρχαγγέλων εἰς τὴν μάγαν καὶ λέγει ὅτι θέλει μὲν κορδέλλα π.χ. κόκκινη. Ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦτο τὸν ἀκολουθεῖ. Ἐπειτα ἔρχεται ὁ ἄλλος ἀρχάγγελος καὶ ἐπαναλαμβάνει τὰ ἴδια καὶ λαμβάνει καὶ ἐκεῖνος ἄλλο χρώμα. Κατόπιν ὁ πρῶτος καὶ οὕτω καθέτης μέχρις οὗτοι ὅλοι οἱ παῖται προστεθοῦν εἰς τοὺς δύο. Τότε οἱ δύο ἀρχάγγελοι στέκονται ἀντιμέτωποι κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν, ὅπισθεν δὲ αὐτῶν τοποθετοῦνται οἱ σύντροφοι κρατούμενοι ἕκαστος ἀπὸ τὴν μέσην ἢ τὸ φόρεμα τοῦ πρὸ αὐτῶν καὶ ἔλκονται ἕως οὗτου ἢ μία ὁμάς νικήσῃ τὴν ἄλλην Στερελλ. (Πλάτ.)

3) Παιδιά καθ' ἣν δύο παῖται, συνήθως κοράσια, κάθονται ἀντιμέτωποι εἰς μικρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν, οἱ δὲ ἄλλοι παῖται διέρχονται διαμέσου αὐτῶν τρέχοντες καὶ προσφέροντες τὰς λέξεις ἄγγελος χαράγγελος, ὅστις δὲ συλληφθῇ ὑπὸ τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν καθημένων ἀντικαθιστᾷ αὐτὸν καταλαμβάνων τὴν θέσιν τοῦ ΑΡουμελ. (Σωζόπ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀρχάγγελος Εὐβ. Ρόδ. Ἀρχάγγελος Θήρ. Ἀρχάντζελος Πόντ. (Ὁφ.) Ἀρχάγγελος Λέρ. Ἀρχάντζελος Κύπρ. Ἀρχάντζελο Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἀρχαγέλ Σαμοθρ.

ἀρχάζω ἀμάρτ. ἀρχάζου Θεσσ. (Πήλ. Πορταρ. κ.ά.) Σάμ.

Τὸ μεσν. ἀρχάζω, ὃ ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχή. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,268.

Ἀρχίζω ἔνθ' ἄν.: Ἀρχάσαιμ τὴ δ'λεῖα Θεσσ. Ἀρχασαν νὰ ξιδουρδουλώνουσι Πορταρ. Ἀρχασα νὰ τ'ς λένου Σάμ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 8871 (ἐκδ. JSchmitt) «νὰ τοῦ ἔχη βοηθήσει | ἔς τὴν μάχην, ὅπου ἄρχασεν ὁ βασιλέας μετ' αὐτον». Συνών. ἀρχένω, ἀρχεύω, ἀρχίζω 1, ἀρχινεύω, ἀρχινῶ.

ἀρχαιολογία ἢ, Ἀθῆν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀρχαιολογία = ἱστορικὴ ἔρευνα πραγμάτων ἀρχαίων.

1) Πρᾶγμα παλαιὸν ἢ πρόσωπον πολὺ προχωρημένης ἡλικίας: Αὕτῃ εἶναι ἀρχαιολογία. 2) Πρόσωπον γνωρίζον καὶ ἀφηγούμενον πολλὰ παρελθόντα πράγματα.

ἀρχαιολόγος ὁ, λόγ. πολλαχ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀρχαιολόγος.

Ὁ περὶ τὰ ἀρχαῖα ἀσχολούμενος: Γιὰ νὰ φανῇ πῶς ἦταν ἀρχαιολόγος ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 82.

ἀρχαιομάχος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 119.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀρχαῖος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μάχος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 251.

Ὁ περὶ ἀρχαῖα ἐργαζόμενος: Ποίημ.

Καὶ τώρα γκάπ! καὶ γκόπ! τ' ἀρχαιομάχο τὸ λισγάρι σκάφτει καὶ σκάφτοντας ξεθάφτει, | τὰ κόκκαλα ξεθάφτει πελώριον συντριμμένον σκελετοῦ.

ἀρχαιοπρεπός ἐπίθ. ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 5.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀρχαιοπρεπής.

Ἀρχαῖκος: Ἀρχαιοπρεπα ὀνόματα.

ἀρχαῖος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀρχαῖος Χίος (Πυργ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀρχαῖος.

1) Παλαιὸς λόγ. κοιν.: Ἀρχαῖος ἄνθρωπος. Ἀρχαῖοι Ἑλληνες. Ἀρχαῖα εἰκόνα. Ἀρχαῖο φόρεμα λόγ. κοιν. || Φρ. Κόντιστα νὰ γίνω ἀρχαῖος ἀπὸ τὸ κρύο - τὴν πείνα κττ. (δηλ. νὰ ἀνῆκω εἰς τὴν ἀρχαιότητα, εἰς τὸ παρελθόν, ἥτοι νὰ ἀποθάνω). Τραύιζα κρύο - πείνα ποῦ γίνηκα ἀρχαῖος (ἥτοι ἀπέθανα ἀπὸ τὸ πῦχος κτλ.) Μιλάει ἀρχαῖα (τὴν καθαρεύου-

σαν ἢ ἀκατάληπτον γλῶσσαν) πολλαχ. 2) Ὁ περὶ τὰ ἀρχαῖα ἀσχολούμενος λόγ. κοιν.: Ἀρχαῖα ἱστορία. 3) Οὐδ. πληθ., μνημεῖα τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς ἢ ἔργα τέχνης ἀρχαῖα λόγ. κοιν.: Τὸ δεῖνα μέρος ἔχει πολλὰ ἀρχαῖα. Πάμε νὰ δοῦμε τ' ἀρχαῖα.

ἀρχαράκι τό, ἀμάρτ. ἀρχαράκι Ρόδ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρχάρι, δι' ὃ ἰδ. ἀρχάριος.

Αἷξ γεννήσασα διὰ πρώτην φοράν.

ἀρχάριος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) ἀρχάριος βόρ. ἰδιώμ. ἀρχάριε Τσακων. ἀρχάριος Ρόδ. ἀρχάριος Ἰόνιοι Νῆσ. Κέως Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπ. (Δημητσάν.) Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἀρχάρις Μεγίστ. Σύμ. Θηλ. ἀρχαρέα Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) ἀρχαρεὰ Λέσβ. — Λεξ. Βλαστ. ἀρχαρεὶ Λέσβ. ἀρχαρέα Κάρπ. (Ἑλυμπ.) ἀρχαρεὰ Κάρπ. Κῶς Σύμ. Χίος ἀρχαρεὰ Κάρπ. ἀρχαρεὰ Κάλυμν. ἀρχαρεῖνα Πόντ. (Κερασ.) Οὐδ. ἀρχάριν Πόντ. (Κερασ.) ἀρχάρι Ρόδ. (Κάστελλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀρχάριος, παρ' ὃ καὶ ἀρχάρις.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἐπιλαμβανόμενος ἔργου διὰ πρώτην φοράν, πρωτόπειρος, ἄπειρος λόγ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Τσακων.: Εἶναι ἀρχάριος ἀκόμη καὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὴν κἀνῇ αὐτὴ τὴ δουλειὰ σύνθηθ. || Παροιμ. φρ. Ἀρχάρις μαστροχαλαστής (ἐπὶ ἀδεξίου τεχνίτου ὁ ὁποῖος νομίζει μὲν ὅτι εἶναι ἔμπειρος, ἀλλ' ἀπὸ ἀδεξιότητα καταστρέφει τὸ ἔργον ὅπερ ἀνέλαβεν) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ 712 (ἐκδ. JSchmitt) «λοιπὸν ἐγὼ εὐρίσκομαι εἰς ὅλα μου ἀρχάρις». Συνών. ἀρχινός 2, πρωτάρης, πρωτόβγαλτος, πρωτομάθητος, πρωτόπειρος, πρωτόπιαστος. 2) Ὁ τὸ πρῶτον μεταβαίνων εἰς σχολεῖον, πρωτόπειρος ἐν ταῖς σπουδαῖς Πόντ. (Κερασ.)

3) Θηλ., ἡ τὸ πρῶτον ἐγκυμονοῦσα, κυοφοροῦσα Κάρπ. Λέσβ.: Παροιμ.

Ἡ ἀρχαρεὰ τὸ γγάστρι της κρυφὸ καμάρι τό 'χει

Κάρπ. 4) Θηλ., ἡ τὸ πρῶτον γεννήσασα, πρωτοτόκος, ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ζώων Κάλυμν. Κάρπ. (Ἑλυμπ. κ.ά.) Κῶς Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) Σύμ. — Λεξ. Βλαστ.: Προβατῖνα ἀρχαρεὰ Λεξ. Βλαστ.

Β) Οὐσ. 1) Ὁ τὸ πρῶτον εἰσερχόμενος εἰς μοναστήριον καὶ ἐπὶ τινα χρόνον διατελὼν ὑπὸ δοκιμασίαν εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ μοναχικοῦ βίου μέχρις οὗ κριθῇ ἄξιος νὰ καρῇ μοναχὸς Ἀθ.: Ὁ δεῖνα εἶναι ἀρχάριος, δὲν εἶναι μοναχός. Συνών. δόκιμος. 2) Ὁ πρωτότοκος υἱὸς Μεγίστ.

3) Οὐδ. ἀρχάρι, τὸ διὰ πρώτην φοράν γεννήσαν ζῖφον, αἷξ ἢ πρόβατον Ρόδ. (Κάστελλ.)

ἀρχασι ἢ, ἀμάρτ. ἀρχασ' Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχάζω.

Ἐναρξίς: Ἀπ' ν' ἀρχασ'. Ἀπ' τ'ς ἀρχασις τό 'καμα. Συνών. ἀρχεμα, ἀρχεμός, ἀρχεψι, ἀρχή 1, ἀρχινεῖα, ἀρχίνεμα, ἀρχινή, ἀρχίνημα, ἀρχινημός, ἀρχισι, ἀρχισμα.

ἀρχαυλειὸ τό, ἀμάρτ. ἀρχαυλειὸ Ρόδ. (Ἀρχάγγελ. Σάλακ. Σορον. Φάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχαύλης καὶ τῆς καταλ. -ειό.

Τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ὁ τυροκόμος λαμβάνων τὸ γάλα παρὰ τῶν ποιμένων τῆς περιφερείας τυροκομεῖ.

ἀρχαύλης ὁ, Σίφν. Σῦρ. ἀρχαύλης Ρόδ. (Ἀρχάγγελ. Σάλακ. Σορον. Φάν. κ.ά.) Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ρ. ἀρχω καὶ τοῦ οὐσ. αὐλή. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΣΞανθουδ. ἐν Λαογρ. 7 (1923) 370 κέξ.

1) Ὁ κύριος τοῦ ποιμνίου (κυρίως ὁ ἀρχὼν τῆς αὐλῆς, ἥτοι τῆς μάνδρας) Σίφν. 2) Ὁ πρῶτος τῶν ποιμένων,

